

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

ในสมัยรัชกาลที่ ๖ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ตราพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกาศไว้เป็นฉบับแรก ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในลำดับต่อมา จำนวน ๔ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในสมัยรัชกาลที่ ๘ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ในลำดับต่อมา จำนวน ๕ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

ในสมัยรัชกาลที่ ๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ในลำดับต่อมามากกว่า ๑๖ ฉบับ ประกอบด้วย พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด และประกาศของคณะปฏิวัติ

ดังนั้น กฎหมายศุลกากรที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีจำนวน ๒๕ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๓ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๙ หน้า ๒๗๒

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปแล้ว ๓ เดือน

ผู้รักษาการ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า วิธีจัด แล ปฏิบัติการของกรมศุลกากรนั้น สมควรที่จะกำหนดลงไว้ให้เป็ระเบียบสืบไป

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๑๕ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๒๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

หมวด ๑ บทวิเคราะห

หมวด ๒ วิธีจัดการและกำหนดท่า ฯลฯ

หมวด ๓ การเสียค่าภาษี

หมวด ๔ การตรวจของแลป้องกันลักลอบหนีศุลกากร

หมวด ๕ การนำของเข้า

หมวด ๖ การส่งของออก

- หมวด ๗ ของตกค้าง
- หมวด ๘ การค้าชายฝั่ง
- หมวด ๙ ที่ทอดเรือภายนอก
- หมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า
- หมวด ๑๑ ประกันและทัณฑ์บน
- หมวด ๑๒ สำแดงเท็จ
- หมวด ๑๓ การฟ้องร้อง
- หมวด ๑๔ ตัวแทน
- หมวด ๑๕ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

๒. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๗๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๗๑ หน้า ๒๒

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๗๑ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการ ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ของซึ่งส่งมอบ ไปจากโรงพักสินค้า หรือคลังสินค้าที่ได้อนุมัติแล้วตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ นั้น สมควร ต้องเสียค่าภาษีตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในเวลาที่ส่งมอบของนั้นไป และโดยที่ทรงพระราชดำริว่า ราคาที่ประเมินเก็บ ค่าภาษีของซึ่งส่งมอบไปจากคลังสินค้ามีทัณฑ์บนนั้น ควรจะต้องวิเคราะห์ให้ชัดเจนขึ้นอีก จึงทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๗๑ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้มาตราใหม่ ต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๑๐ บรรดาค่าภาษีนั้น ท่านให้เก็บตามบทพระราชบัญญัตินี้และตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ ในเวลานั้น การเสียค่าภาษีนี้นับตั้งแต่วันที่เสียแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเงินที่ชอบด้วยกฎหมายในเวลาที่ออกไป ขนสินค้าให้ แต่

ก. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่ศุลกากรนำมารักษาไว้ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในวันซึ่งศุลกากรได้ตรวจมอบของเช่นว่านั้นไปถูกต้องแล้ว

ข. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ได้รับอนุมัติแล้วตามมาตรา ๘ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตราซึ่งใช้อยู่ในวันซึ่งได้ย้ายของเช่นว่านั้นออกจากคลังสินค้าไปจริง

และถ้ามีเงินที่ได้เสียไปแล้วเป็นค่าภาษีก่อนวันซึ่งได้ตรวจมอบของไปถูกต้องหรือก่อนวันซึ่งได้ย้าย ของไปจริง ตามที่วามาใน (ก) และ (ข) นั้นเป็นจำนวนใด ๆ อันต่างกับจำนวนค่าภาษีซึ่งจะต้องเสียจริงแล้วไซ้ร ก็ให้เสียเงินเพิ่มเติมหรือได้รับเงินคืน แล้วแต่กรณี”

๒. ให้ยกเลิกมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๘๘ รายการของซึ่งได้จัดไว้ดังกล่าวมาก่อนนั้นจะได้เป็นรายการสำหรับคิดค่าภาษีอันจะต้องเสียสำหรับของนั้นในเวลาที่จะได้ส่งมอบของไปในขั้นที่สุด เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้าอันถูกต้อง และของนั้นจะได้ลงบัญชีและเรียกค่าภาษีเต็มตามปริมาณและราคาที่จะไว้ในรายการนั้น โดยไม่มีการลดหย่อนให้เพราะเหตุที่ขาดจำนวนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด เว้นแต่ในกรณีดังจะกล่าวสืบไปข้างหน้า”

๓. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๖ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๒ หน้า ๓๓๕

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๗๓ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไข สหัตถิพยากรณ์ศุลกากร ซึ่งมีอยู่เวลานี้ให้ดีขึ้น เพื่อแสดงเมืองกำเนิดของสินค้าขาเข้าที่ส่งเข้ามาจากสิงคโปร์ และฮ่องกง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนแปลงใบขนสินค้าขาเข้าอันได้กำหนดไว้ในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็นดั่งแบบที่ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๗๓ เป็นต้นไป

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ มีสาระสำคัญคือ โดยที่สมควรแก้ไขสหัตถิพยากรณ์ศุลกากร ซึ่งมีอยู่เวลานี้ให้ดีขึ้น เพื่อแสดงเมืองกำเนิดของสินค้าขาเข้าที่ส่งเข้ามาจาก สิงคโปร์และฮ่องกง จึงให้เปลี่ยนแปลงใบขนสินค้าขาเข้า อันได้กำหนดไว้ในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็นดั่งแบบที่ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๓ เป็นต้นไป

๔. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๔ หน้า ๕๖๐

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรง พระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๗ (ก) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ ขึ้นอีกมาตราหนึ่งดังต่อไปนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๗ (ก) เจ้าของหรือผู้ประกอบการโรงพักสินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับโรงพักสินค้าประจำปี ทุกโรงพักสินค้า ซึ่งได้รับอนุมัติตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ ดังแจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ฉ)”

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๘ อธิบดีจะให้อนุมัติและกำหนดคลังสินค้า หรือที่มั่นคงอันมิใช่เป็นคลังสินค้า หรือที่มั่นคงชนิดที่อยู่ในความหมายแห่งมาตรา ๖ และมาตรา ๗ นั้นก็ได้ และอาจสั่งว่าส่วนใดหรือภาคใดแห่งคลังสินค้า หรือที่เช่นนั้น จะพึงใช้เป็นที่เก็บของได้และโดยวิธีใด อธิบดีอาจคำสั่งว่าของอย่างใดหรือมีปริมาณเท่าใดที่จะพึงเก็บในที่นั้น ๆ ได้ และอาจออกข้อบังคับเพื่อดำเนินการและกำกับตรวจตราในที่นั้น ๆ ให้เป็นไปโดยชอบ อธิบดีอาจเรียกประกันจากเจ้าของ หรือผู้ประกอบการคลังสินค้าหรือที่มั่นคงโดยให้ทำทัณฑ์บน หรือทำประการอื่นจนเป็นที่พอใจ เพื่อจัดการคลังสินค้า หรือที่มั่นคงเช่นนั้นให้เป็นไปโดยชอบ และเพื่อเป็นประกันให้ใช้ค่าภาษีจนเต็มจำนวนอันจะพึงเรียกเก็บในเวลาใด ๆ สำหรับของที่เก็บไว้นั้น อนึ่งคลังสินค้า หรือที่มั่นคงซึ่งได้อนุมัติตามมาตรา ๖ ต้องบังคับตามบทบัญญัติที่กล่าวไว้โดยพิสดารในมาตรา ๘๗ ถึงมาตรา ๙๗

เจ้าของหรือผู้ประกอบการคลังสินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับคลังสินค้า ประจำปี ทุกคลังสินค้าซึ่งได้รับอนุมัติตามมาตรา ๖ ดังแจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ฉ)”

๓. ยกเลิกความในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๔๙ ก่อนจะปล่อยเรือลำใดที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่อับเฉาออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้นายเรือ หรือถ้านายเรือไม่อยู่ โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ให้บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายเรือไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกากร และต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่อันเกี่ยวแก่เรือ สินค้า และการเดินทาง และต้องยื่นหนังสือรายการสินค้าในเรือต่อพนักงานนั้น ๆ ตามแบบที่กำหนดไว้ในแบบ ๖ หรือแบบอย่างอื่นแล้วแต่อธิบดีจะได้ออกกำหนด ให้นายเรือแสดงใบทะเบียนเรือ ใบปล่อยเรือเข้าต่อพนักงานเพื่อตรวจสอบ กับทั้งหลักฐานอื่นตามแต่จะต้องการ เพื่อแสดงว่าได้ใช้ค่าภาระติดพันสำหรับเรือ หรือสินค้านั้นเสร็จแล้ว

เมื่อเป็นที่พอใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ออกใบปล่อยเรือ ตามแบบที่กำหนดไว้ในแบบ ๗ ให้ไป ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในแบบ ๔ (ซ)

ถ้าเรือลำใดออกจากท่าในพระราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยเรือ หรือมิได้ปฏิบัติตามบทมาตราต่อไปนี้ ท่านว่านายเรือหรือตัวแทนในเมื่อนายเรือไม่อยู่มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท แต่ส่วนตัวแทนนั้นต้องพิสูจน์ได้ว่าได้ทำการสมคบกันกับนายเรือด้วย จึงมีความผิด”

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๕๐ ถ้าเรือลำใดได้รับใบปล่อยเรือแล้วออกจากท่าหนึ่งไปยังท่าอื่นใดในพระราชอาณาจักร เพื่อรับของส่งออกไป เมื่อได้ขนของลงบรรทุกเรือ ณ ท่าอื่นนั้นแล้ว ให้นายเรือส่งมอบหนังสือรายการสินค้าที่ได้บรรทุกเพิ่มลงแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่นั้น กับทั้งให้แสดงใบปล่อยเรือที่เจ้าพนักงานได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่มาออกเรือมานั้นด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุก ๆ ท่า จนกว่าจะได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดออกนอกพระราชอาณาจักร และทุกคราว ๆ ที่ทำเช่นนี้ ให้เอาใบปล่อยเรือเพิ่มเติมติดแนบเข้ากับใบปล่อยเรือที่ได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่ออกเรือขึ้นด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับใบปล่อยเรือเพิ่มเติมทุกฉบับตามอัตราที่แจ้งไว้ในแบบ ๔ (ซ)”

๕. ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๗)

“มาตรา ๖๘ ก่อนเรือค้าขายฝั่งลำใดจะออกจากท่า หรือที่ขนสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ให้ทำบัญชีเป็นสองฉบับ มีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๑ ลงชื่อนายเรือแสดงรายละเอียดของเรือและสินค้าในเรือตามที่กำหนดไว้ และส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งจะได้ยึดใบคูฉบับไว้และลงวันเดือนปีและลงชื่อในต้นฉบับคืนให้ไป บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตปล่อยสินค้า และปล่อยเรือให้เดินทางได้ด้วยให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ช) ทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น ถ้าเรือค้าขายฝั่งลำใดออกจากที่แห่งใดโดยมิได้มีใบอนุญาตเช่นนี้ก็ดี หรือถ้าไม่แสดงใบอนุญาตนี้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือถึงท่า และก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้นก็ดี ท่านว่านายเรือ ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”

๖. ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๘)

“มาตรา ๖๙ เมื่ออธิบดีเห็นสมควรจะออกใบอนุญาตปล่อยสินค้าอย่างคุ่มได้ทั่วไปให้แก่เรือลำใด ๆ ที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปกติระหว่างท่าต่าง ๆ ในพระราชอาณาเขตก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องยื่นบัญชีอันถูกต้องแห่งสินค้าที่บรรทุกไปนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ตรงต่อระเบียบการทุก ๆ เที้ยว และต้องส่งใบแจ้งความตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๒ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือออกก่อนเวลาที่จะออกเรือ และให้ยื่นคำแจ้งความตามที่กำหนดไว้ในใบแนบอันเดียวกันนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือไปถึงภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือไปถึงและก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้น ใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ่มได้ทั่วไปนี้อาจถอนเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้โดยแจ้งความให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้ทรงใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ่มได้ทั่วไป ละเลยไม่ยื่นบัญชีสินค้าและคำแจ้งความดังกล่าวไว้ในมาตรานี้ ท่านว่านายเรือมีความผิด ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๘

ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ช) สำหรับเรือที่เดินไปมาโดยมีใบอนุญาตอย่างคุ่มได้ทั่วไปกำกับทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น และซึ่งจะต้องยื่นรายการแจ้งกำหนดวันเรือมาถึงและออกไปตามความในมาตรานี้ และในอัตราเดียวกับที่จะได้เรียกเก็บจากเรือที่ไม่ได้ออกใบอนุญาตอย่างคุ่มได้ทั่วไป แต่อธิบดีจะยอมรับเงินฝากประจำซึ่งจะได้หักออกเป็นค่าธรรมเนียมอันต้องเสียเป็นยอดรวมทุกระยะกึ่งปี”

๕. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๙ วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๗๕ หน้า ๘๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ ให้ยกเลิกใบแนบ ๔ (จ) อัตราค่าธรรมเนียมสำหรับรายงาน ฯลฯ ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากร

พุทธศักราช ๒๕๖๙ และใช้ใบแนบ ๔ (จ) อัตราค่าธรรมเนียมสำหรับรายงาน ฯลฯ ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๓)

๖. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๗๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๘๐ หน้า ๑๘๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๘๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เจ้าพระยาอมรรต พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ บางมาตรา จึงมีพระบรมราชโองการ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๗๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญ คือ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒ วรรค ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“คำว่า “พนักงานศุลกากร” และ “พนักงาน” หมายความว่า และกินความรวมถึงบุคคลใด ๆ ซึ่งรับราชการในกรมศุลกากร หรือนายทหารแห่งราชนาวิก หรือนายอำเภอ หรือผู้ช่วยนายอำเภอ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษให้กระทำการแทนกรมศุลกากร” (มาตรา ๓)

๗. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๘๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๘๑ หน้า ๕๔

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวกับเรื่องนำเข้าหรือส่งออกทางบก จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๘๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนด “คำนิยาม” ของพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“ทางอนุมัติ” หมายความว่า ทางที่กำหนดโดยกฎกระทรวงให้เป็นทางที่จะใช้ขนส่งของเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรได้ หรือจากเขตต์แดนทางบกมายังด่านศุลกากร หรือจากด่านศุลกากรไปยังเขตแดนทางบกได้

“ด่านพรมแดน” หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง ณ ทางอนุมัติ เพื่อตรวจของที่ขนส่งโดยทางนั้น

“ด่านศุลกากร” หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง ณ ทางอนุมัติ เพื่อเก็บศุลกากรแก่ของที่ขนส่งโดยทางนั้นและเพื่อตรวจของด้วย

“การนำของเข้าหรือส่งของออกทางบก” หมายความว่า รวมตลอดถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางลำน้ำ ซึ่งเป็นเขตแดนทางบกหรือตอนหนึ่งแห่งเขตแดนนั้น แต่ไม่รวมถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางไปรษณีย์ หรือทางอากาศ”

“เขตต์แดนทางออก” หมายความว่า เขตแดนทางบกระหว่างราชอาณาจักรกับดินแดนต่างประเทศและรวมตลอดถึงลำน้ำใด ๆ ซึ่งเป็นเขตต์แดนแห่งราชอาณาจักรหรือตอนหนึ่งแห่งเขตต์แดนนั้น ๆ

“ผู้ควบคุมยวดยาน” หรือ “ผู้ขนส่ง” เมื่อใช้เกี่ยวแก่รถไฟ หมายความว่า พนักงานรักษารถ

“พนักงานหรือพนักงานศุลกากร” นอกจากพนักงานต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ แล้ว หมายความว่า รวมตลอดถึงพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

๒. ของใด ๆ ที่นำเข้าในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรโดยผ่านเขตต์แดนใด ๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้น อาจมีพระราชกฤษฎีกาให้ยกเงินอากรซึ่งเรียกเก็บตามพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาที่นำเข้าหรือส่งออกนั้น ให้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ (มาตรา ๔)

๓. อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือลำใดหรือเรือประเภทใด ที่ใช้ขนส่งของส่งตามลำน้ำซึ่งเป็นเขตแดนทางบก จอดเทียบท่าเพื่อขนของขึ้นลงตามลำน้ำนั้น ณ ที่ใด ๆ เว้นแต่ที่ซึ่งประกาศไว้ (มาตรา ๖)

๔. ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่ได้โดยสารในยวดยานที่บรรทุกนั้น เมื่อผ่านเขตแดนทางบกเข้าในราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้ (มาตรา ๗)

๔.๑ ให้มีบัญชีสินค้าแสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่งตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงานด่านพรมแดนและด่านศุลกากรและเมื่อพนักงานด่านพรมแดนได้ลงลายมือชื่อในบัญชีสินค้าฉบับหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าบัญชีฉบับนั้นเป็นใบอนุญาตให้นำของผ่านด่านพรมแดนมายังด่านศุลกากรได้

๔.๒ เมื่อได้รับใบอนุญาตผ่านด่านจากพนักงานด่านพรมแดนแล้ว ให้ขนของมายังด่านศุลกากรโดยพลันตามทางอนุมัติ ของนั้นต้องขนด้วยยวดยานเดียวกันกับที่ใช้นำเข้ามา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานศุลกากรให้ขนด้วยวิธีอื่นได้ และมีให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงของหรือหีบห่อซึ่งบรรทุกของนั้นด้วยประการใด ๆ

๕. กำหนดให้ผู้ควบคุมยวดยานหรือเรือใด ๆ ทั้งที่บรรทุกและมีได้บรรทุกของหรือผู้ควบคุมสัตว์พาหนะที่บรรทุกของและบุคคลใด ๆ ที่ขนส่งของโดยวิธีใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเข้าในหรือจะออกนอกราชอาณาจักรตามทางอนุมัติ ให้หยุดที่ด่านพรมแดนอันตั้งอยู่ที่ทางนั้น และต้องยอมให้พนักงานตรวจยวดยานหรือเรือและของที่ขนส่ง กับทั้งยอมให้พนักงานทำบัญชีของนั้น ๆ ด้วย ตามแต่พนักงานจะเห็นสมควร (มาตรา ๘)

๕.๑ บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อพนักงานเรียกร้องในเวลาหรือที่ใด ๆ ภายในระยะ ๕๐ กิโลเมตรจากเขตแดนทางบกต้องหยุดและยอมให้พนักงานนั้นตรวจยวดยานหรือเรือและของที่ขนส่ง ทำบัญชีของนั้น ๆ

และตรวจเอกสารใด ๆ ซึ่งต้องมีกำกับของนั้น ๆ ตามความในพระราชบัญญัตินี้หรือพระราชบัญญัติอื่น (มาตรา ๙ วรรคสอง)

๕.๒ บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้นตอบคำถามซึ่งพนักงานถามว่าด้วยการเดินทางหรือของที่ขนส่ง และต้องตอบความสัตย์จริงทุกประการ (มาตรา ๙ วรรคสาม)

๖. กำหนดบทลงโทษ

๖.๑ ผู้ใดฝ่าฝืนขนส่งของผ่านเขตแดนทางบกเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักร นอกจากทางอนุมติ ต้องระวางโทษและให้ริบรองตามมาตรา ๑๐ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

๖.๒ ผู้ใดขนส่งของที่มีใช้เป็นหีบห่อส่วนตัวผู้ที่ได้โดยสารในยานรถบรรทุกนั้น โดยไม่มีบัญชีแสดงรายการสินค้า หรือได้นำของให้พนักงานศุลกากรตรวจที่ด่าน มีความผิดต้องระวางโทษปรับตามมาตรา ๑๑ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

๖.๓ ผู้ใดได้ปฏิบัติตามประกาศของอธิบดีหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง มีความผิดต้องระวางโทษปรับตามมาตรา ๑๒ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

๗. ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจออกกฎกระทรวงให้บุคคลจำพวกใด หรือของหรือยานพาหนะหรือเรือประเภทใด ได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ตลอดทั้งบทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในกฎกระทรวงนั้นด้วยก็ได้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๘. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ หน้า ๖๓ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๔๘๑ หน้า ๖๓

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยาม ดังนี้ (มาตรา ๓)

๑.๑ เพียงที่เกี่ยวข้องแก่การเดินทางอากาศ คำต่อไปนี้ซึ่งใช้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ให้มีความหมายดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“เรือกำปั่น” หรือ “เรือ” ให้มีความหมายรวมถึงอากาศยาน

“ท่า” ให้มีความหมายรวมถึงสนามบินศุลกากร

“นายเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงผู้ควบคุม

“ด่านตรวจเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงสถานีตรวจอากาศยาน

“ทำเนียบท่าเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงที่สำหรับบรรทุกของลงในหรือบนของขึ้นอากาศยาน

“เขตน่านน้ำสยาม” ให้มีความหมายรวมถึง เขตแห่งราชอาณาจักร และอากาศเหนือราชอาณาจักร

๑.๒ คำว่า “อากาศยาน” “สนามบิน” “ผู้ควบคุม” และ “ผู้ประจำหน้าที่” ให้มีความหมายตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“สนามบินศุลกากร” ให้หมายความว่า สนามบินที่รัฐมนตรีได้กำหนดขึ้นไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นสนามบินสำหรับการนำเข้า หรือส่งออก หรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางอากาศ

๒. ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๔ เพื่อความประสงค์แห่งการนำเข้าหรือส่งออกหรือนำเข้าและส่งออก และการศุลกากรให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง

(๑) กำหนดท่าหรือที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นท่าหรือที่สำหรับการนำเข้าหรือส่งออกหรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางทะเลหรือทางบก หรือให้เป็นท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้าหรือของที่มีทัณฑ์บน ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๒) กำหนดสนามบินใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นสนามบินศุลกากรโดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๓) ระบุเขตศุลกากร ณ ท่าใด หรือที่ใด หรือสนามบินใดซึ่งได้กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น”

๓. ในการเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรข้ามอากาศยานลงไปหรือขึ้นจากที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากร (มาตรา ๕)

๔. ถ้าอากาศยานจำต้องลงในที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากรเพราะเหตุสุดวิสัยให้ผู้ควบคุมรายงานต่อพนักงานและห้ามผู้ควบคุมอนุญาตให้ชนของใด ๆ ขึ้นจากอากาศยานบนใดมิได้รับความเห็นชอบจากพนักงานศุลกากร และห้ามผู้โดยสารไปอากาศยานนั้นออกห่างไปจากที่นั้น (มาตรา ๖)

๕. ห้ามผู้ใดในอากาศยานทำลายหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายใด ๆ (มาตรา ๗)

๖. เมื่อได้ออกไปปล่อยอากาศยานแล้ว ห้ามผู้ใดซึ่งมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากรชนของใด ๆ ที่บรรทุกในอากาศยานนั้นเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักรขึ้นจากอากาศยาน (มาตรา ๘)

๗. ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ความว่า “อาจตรวจดูสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสาร ไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้า” ให้มีความหมายรวมถึงว่าอาจตรวจและสลักหลังเอกสารใด ๆ ทั้งสิ้นที่เกี่ยวกับอากาศยาน หรือกับของที่บรรทุกไว้หรือจะบรรทุกลงในอากาศยาน (มาตรา ๙)

๘. ในมาตรา ๒๑ แห่งราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บทบัญญัติให้วางพนักงานศุลกากรลงประจำเรือ นั้น มิให้ใช้บังคับแก่อากาศยาน (มาตรา ๑๐)

๙. บทบัญญัติในมาตรา ๒๒, ๒๘, ๓๘, ๔๔, ๔๙, ๕๐, ๕๓, ๕๔, ๕๗ และ ๖๔ ถึง ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่การเดินอากาศ (มาตรา ๑๑)

๑๐. ในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ความว่า “ในทะเลหรือในแม่น้ำ ลำคลอง” ให้มีความหมายรวมถึงที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรซึ่งอากาศยานได้ลง (มาตรา ๑๒)

๑๑. ในการใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บังคับห้ามมิให้รับอากาศยานไม่ว่าประเภทใด ๆ (มาตรา ๑๓)

๑๒. ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บังคับแก่อากาศยานทุกประเภท (มาตรา ๑๔)

๑๓. ผู้ควบคุมอากาศยานทุกลำที่บรรทุกของมาแต่ภายนอกราชอาณาจักรต้องทำรายงานอันถูกต้องยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายใน ๒๔ ชั่วโมง (มาตรา ๑๕)

๑๔. ให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจแปรเปลี่ยนรายการแห่งใดแบบ ๑, ๒, ๓, ๕ ถึง ๑๓ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (มาตรา ๑๙)

๑๕. ก่อนจะปล่อยอากาศยานลำใดที่บรรทุกของหรือมิได้บรรทุกของออกไปนอกราชอาณาจักรให้ผู้ควบคุมหรือถ้าผู้ควบคุมไม่อยู่โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ก็ให้ผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ควบคุมไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกากรสถานและต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในข้อใด ๆ อันเกี่ยวแก่อากาศยานของที่บรรทุกและการเดินทาง ต้องยื่นสมุดปุมเพื่อพนักงานตรวจและต้องยื่นใบแจ้งความว่าจะออกไปต่างประเทศ ต่อพนักงานนั้นตามแบบที่อธิบดีกำหนดเมื่อพนักงานได้ลงลายมือชื่อในใบแจ้งความแล้วก็ให้ถือว่าใบแจ้งความนั้นเป็นใบปล่อยให้อากาศยานออกเดินทางไปต่างประเทศได้ (มาตรา ๑๖)

๑๕.๑ ถ้าอากาศยานนั้นบรรทุกของใด ๆ ก็ให้ผู้ควบคุมยื่นบัญชีของและทำคำสำแดงรายการของทั้งปวงที่บรรทุกตามแบบที่อธิบดีกำหนด ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ข) (มาตรา ๑๖ วรรคสอง)

๑๕.๒ ถ้าอากาศยานลำใดออกจากสนามบินศุลกากรในราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยอากาศยานหรือมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ควบคุมหรือตัวแทนในเมื่อผู้ควบคุมไม่อยู่ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (มาตรา ๑๖ วรรคสาม)

๑๕.๓ ให้อธิบดีมีอำนาจดเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานที่ตั้งเก็บตามมาตรา ๑๖ วรรคสี่)

๑๖. ให้ยกเลิกใบแนบ ๔ เพิ่มเติม (ข) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ความในใบแนบ ๔ (ข) แนบท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๒๐)

๑๗. เพื่อสะดวกแก่การคมนาคมระหว่างประเทศในพฤติการณ์พิเศษรัฐมนตรีจะมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเฉพาะกรณีให้อากาศยานใด หรือบุคคลใดได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ตลอดทั้งบทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขในคำสั่งนั้นด้วยก็ได้ (มาตรา ๒๑)

๑๘. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๕, ๖, ๗ หรือ ๘ และความผิดนั้นมิได้บัญญัติโทษไว้เป็นอย่างอื่นในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ผู้นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (มาตรา ๒๒)

๙. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๔๘๒ หน้า ๑๑๖๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๔๘๒ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรา พระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๐ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้เติมวรรคใหม่ต่อท้าย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๓)

“คำว่า “ราคาอันแท้จริงในท้องตลาด” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้นหมายความว่า ราคาขายส่งเงินสด (ในส่วนของขาเข้า ไม่รวมค่าอากร) ซึ่งจะพึงขายของประเภทและชนิดเดียวกันได้ โดยไม่ขาดทุน ณ เวลาและที่ที่นำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี โดยไม่มีหักทอนหรือลดหย่อนราคาอย่างใด

คำว่า “อากร” หมายความว่า ค่าภาษี ค่าอากร ค่าธรรมเนียมหรือค่าภาระติดพันในทางศุลกากร หรืออากรชั้นใน”

๒. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๔)

“ของที่ยึดไว้วันนั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ยึด ก็ให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

๓. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๕)

“ถ้าของที่ยึดไว้วันนั้นเป็นของเสียหาย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าแห่งของนั้น อธิบดีจะสั่งให้ขายทอดตลาดก่อนริบก็ได้ และเงินค่าขายของนั้นเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงออกแล้วให้ถือไว้แทนของ”

๔. ให้ยกเลิกความในตอนที่ท้ายมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับอัตราโทษและให้ใช้ความต่อไปนี้แทน (มาตรา ๖)

“สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสามเท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว แต่ไม่ให้ต่ำกว่าหนึ่งร้อยบาท และไม่ให้สูงกว่าแปดพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ”

๕. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๗)

“ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความหรือยื่นคำแสดงหรือบันทึกเรื่องราว ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการจำกัดหรือการห้ามให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่า เป็นเพราะเหตุใด จึงควรฟ้องผู้กระทำความผิด”

๖. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๘)

“คำเรียกร้องของบุคคลใด ๆ เกี่ยวกับชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราการที่พึงเก็บแก่ของใด ๆ นั้น มิให้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นไว้แต่จะได้แจ้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าวนั้น และคำเรียกร้องนั้นได้ยื่นภายในสองปี นับแต่วันนำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี

สิทธิเรียกร้องคืนเงินที่เสียเกินไปเฉพาะในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิด และสิทธิของกรมศุลกากรที่จะเรียกเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุดังกล่าวนี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อครบกำหนดสองปี นับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก แต่บทบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่การเก็บอากรซึ่งมีผู้ได้หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง”

๗. ยกเลิกมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๙)

๘. กำหนดให้ผู้นำเข้าของเข้าหรือผู้ส่งของออก ต้องแสดงรายการในใบขนสินค้าพร้อมลงนามรับรองซึ่งก่อนจะขนของใด ๆ ออกจากเรือ ต้องมีใบเปิดตรวจ และนำของเข้าตรวจภายในเวลาที่กำหนด โดยอธิบดีมีอำนาจอนุญาตให้ส่งมอบของเมื่อได้วางเงินประกัน เงินอากร ทั้งนี้ ของใด ๆ ที่นำเข้าในราชอาณาจักร รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้ผู้นำเข้าปิดแสดมป์ หรือตอกตราของศุลกากรที่ของหรือหีบห่อ (มาตรา ๑๐ ถึงมาตรา ๑๔)

๙. ในกรณีที่ตัวแทนถูกศาลพิพากษาให้ปรับฐานความผิดทำหรือยื่นคำสำคัญหรือบันทึกเรื่องราวหลังเอกสารซึ่งเป็นความเท็จ ตัวการจะต้องรับผิดชอบทางแพ่งใช้ค่าปรับ (มาตรา ๑๕)

๑๐. การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ นั้น ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้กระทำความผิดเจตนาหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่ (มาตรา ๑๖)

๑๑. ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกอบด้วยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ท่านให้รับเสียสิ้นโดยมิพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่ (มาตรา ๑๗) ถ้าของยังอยู่ในความรักษาหรือกำกับตรวจตราของศุลกากรและเจ้าของไม่ดำเนินการตามกฎหมายกำหนด เจ้าหน้าที่หรือตัวแทนนั้นให้นำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือให้ตัวแทนนั้นส่งของกลับออกไปหรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลผู้ได้รับมอบอำนาจทำลายของนั้นเสีย (มาตรา ๑๘)

๑๒. ของใด ๆ ที่พึงพิสูจน์ได้ง่ายว่าเป็นของรายเดียวกันกับที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักร และเสียอากรแล้วนั้น ถ้าส่งกลับออกไปยังเมืองท่าต่างประเทศหรือส่งกลับออกไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองท่าต่างประเทศ ก็ให้คืนเงินอากรให้เป็นจำนวนเท่ากับเจ็ดในแปดส่วนแห่งเงินอากรที่ได้เสียไว้แล้ว หรือเท่ากับเจ็ดในแปดส่วนเงินอากรสำหรับของนั้น คำนวณตามพิกัดอัตราอากรขาเข้าที่ใช้อยู่ในขณะที่ส่งกลับออกไปสุดแล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า แต่การคืนเงินต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๙)

(ก) ต้องพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าของนั้นเป็นของรายเดียวกันกับที่ได้นำเข้ามา

(ข) ของนั้นมีได้ใช้ หรือมิได้จัดทำด้วยประการใด ๆ เพื่อหากำไรหรือในระหว่างเวลาที่ของอยู่ในราชอาณาจักรของนั้นมีได้เปลี่ยนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของบุคคลอื่นใด

(ค) ของนั้นส่งกลับออกไปทางท่าเรือหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า

(ง) ของนั้นส่งกลับออกไปภายในสองปี นับแต่วันนำเข้า

(จ) เงินอากรที่พึงได้คืนเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่ายี่สิบบาท

ให้อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับศาลากร ว่าด้วยวิธีพิสูจน์ของ การส่งของกลับออกไป การยื่น สมุดเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการยื่นคำร้องขอคืนเงินและห้าม มิให้รับพิจารณาคำร้องขอคืนเงินอากรรายใด ๆ เว้นไว้แต่จะได้ปฏิบัติครบถ้วนถูกต้องแล้วตามข้อบังคับที่กล่าวนั้น

๑๐. พระราชบัญญัติศาลากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๗ วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๔๘๓ หน้า ๗๔๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๔๘๓ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรา พระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศาลากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม โดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศาลากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความ ต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๘๘ รายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ นั้น ให้ใช้เป็นรายการสำหรับ คำนวณเงินอากรที่ต้องเสียเวลาที่ย้ายของออกจากคลังสินค้าไป

เมื่อผู้นำของเข้าได้ยื่นใบขนสินค้าอันถูกต้องแล้ว ให้เรียกเก็บอากรตามจำนวนเงินที่คำนวณ ดังกล่าวข้างต้น โดยไม่มีการลดหย่อนเพราะปริมาณแห่งของได้ขาดไปด้วยเหตุใด ๆ เว้นไว้แต่ในกรณีที่ยกเว้นไว้ ในมาตรา ๙๕

ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งงดเว้นการเก็บอากรแก่ของที่ย้ายออกจากคลังสินค้าไปเพื่อส่งออกจำหน่าย ในเมืองต่างประเทศ”

๒. ให้แก้ไขถ้อยคำบางคำในมาตราต่าง ๆ ดังที่ปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้เป็น “ตามที่ รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” ทุกแห่ง (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกใบแนบ ๔ (ก), ๔ (ข), ๔ (ค) และ ๔ (ง) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ใบแนบ ๔ (ค) เพิ่มเติม, ๔ (ฉ) เพิ่มเติม ต่อท้ายพระราชบัญญัติศาลากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ ใบแนบ ๔ (จ) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศาลากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕ ใบแนบ ๔ (ช) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศาลากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ (มาตรา ๕)

๔. ให้แก้ไขคำว่า “มาตรา ๖๑” ในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็น “มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒” (มาตรา ๖)

๕. ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศาลากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความ ต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๗)

“มาตรา ๑๒๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดวันหยุดและเวลาราชการศุลกากร กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาระ ตัดพัน ค่าใบอนุญาต ค่าแบบพิมพ์ ค่าเดินทาง และกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

๑๑. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๔ ตอนที่ ๒ วันที่ ๗ มกราคม ๒๔๙๐ หน้า ๑๐

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๔๙๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร พระยามานวราชเสวี โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญคือ ให้ยกเลิกความในตอนที่ ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับอัตราโทษ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน (มาตรา ๓)

“สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ”

๑๒. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ วันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๙๗ หน้า ๓๕๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๙๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากอัตราโทษปรับตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันได้กำหนดขึ้นไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๙ ในขณะนี้ จึงเป็นอัตราโทษปรับที่ต่ำเกินไปไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวและไม่เข็ดหลาบ สมควรจะต้องเพิ่มอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นสิบเท่าของอัตราโทษเดิม ทั้งการยึดของกลางในการกระทำผิด กฎหมายศุลกากรในกรณีไม่มีตัวผู้ต้องหา กว่าจะตกเป็นของแผ่นดิน จะต้องยึดไว้จนครบหกเดือน โดยผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาจึงจะตกเป็นของแผ่นดิน เป็นการล่าช้ามากเกินสมควรโดยไม่จำเป็น ทำให้ของกลางนั้นเสื่อมคุณภาพ ทั้งเป็นเรื่องที่ไม่มีปัญหาอย่างใดแล้ว และเป็นเหตุให้ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม ได้รับเงินสินบนและรางวัลล่าช้าไปด้วยเป็นผลเสียในการปราบปรามจึงจำเป็นต้องย่นระยะเวลาให้สั้นเข้า ส่วนการมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเล็กน้อย เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากร ก็เนื่องจากขณะนี้ปรากฏว่า มีคดีที่กระทำผิดกฎหมายศุลกากรเกิดขึ้นในส่วน

ภูมิภาคเป็นจำนวนมาก ทั้งบางรายเกิดขึ้นในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากรตั้งอยู่ การที่จะส่งเรื่องมาให้อธิบดีกรมศุลกากรทำการเปรียบเทียบปรับทุก ๆ รายเป็นการล่าช้าและยุ่งยากมาก สมควรมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเล็กน้อย เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากรได้ และสำหรับคดีที่ราคาของกลางรวมค่าอากรเกินกว่า ๔๐,๐๐๐ บาท ก็สมควรให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากรผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจทำการเปรียบเทียบ แทนที่จะให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมศุลกากรแต่ผู้เดียว เพื่อเป็นการรัดกุมรอบคอบเป็นประโยชน์แก่ราชการยิ่งขึ้น การกำหนดจ่ายเงินสินบนและรางวัลนั้นแล้ว เพื่อเป็นการประกันแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม เป็นกำลังน้ำใจสืบเสาะและปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายศุลกากร จึงสมควรกำหนดการจ่ายเงินสินบนและรางวัลสำหรับการจับกุมการกระทำผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร ฐานสำแดงเท็จ และตรวจพบเงินอากรขาดไว้ในกฎหมายศุลกากรให้เป็นการแน่นอนยิ่งขึ้น อนึ่ง การฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรอยู่ในขณะนี้ ผู้กล่าวหาหยาบมีหน้าที่นำสืบ ซึ่งมักจะหาพยานหลักฐานได้ไม่เพียงพอที่จะลงโทษผู้ต้องหาได้ถ้าให้อำนาจแก่อธิบดีกรมศุลกากร พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ บันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็นการกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้วเสนอต่อศาล โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้นก็ย่อมจะเป็นผลดีในทางคดี เพราะหน้าที่นำสืบตกอยู่แก่จำเลย นอกจากนี้แล้วสมควรกำหนดเขตควบคุมศุลกากรเพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากรโดยเข้มงวด ทั้งนี้เนื่องจากตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันมีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในเรื่องการตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากรไม่เพียงพอ ส่วนการกำหนดเขตควบคุมศุลกากรพิเศษขึ้น ก็เนื่องจากขณะนี้บางท้องที่ที่ริมพรมแดนเป็นที่กักตุนสินค้าที่ลักลอบหนีศุลกากร และไม่มีบทกฎหมายที่จะปราบปรามได้ จึงสมควรที่จะกำหนดเขตควบคุมศุลกากรพิเศษขึ้น เพื่อปราบปรามให้หมดสิ้นไปซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่รัฐในการที่จะเก็บอากรได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พุทธศักราช ๒๔๙๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๒๔ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องรับตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด สามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

๒. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๐๔ มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๐๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้อัตราโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕ โดยให้ได้อัตราโทษซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับแทน (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ โดยให้อัตราโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับแทนในแต่ละมาตรา (มาตรา ๖)

๕. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ โดยให้ได้อัตราโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับแทน (มาตรา ๗)

๖. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๘)

“มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บนหรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้กระทำความผิดนั้น ในการจะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็ก ๆ น้อย ๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเป็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความผิดหรือยื่นคำสำแดงหรือบันทึกเรื่องราว ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการจำกัดหรือการห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำความผิด”

๗. เพิ่มเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ และมาตรา ๑๐๒ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๙)

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบ และงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

มาตรา ๑๐๒ ตรี ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งจ่ายเงินสินบนและรางวัลตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี ในกรณีต่อไปนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร หรือของต้องห้ามต้องจำกัดในการนำเข้ามาใน หรือส่งออก ไปนอกราชอาณาจักรให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าขายของกลาง แต่กรณีที่มีได้รับของกลาง หรือของกลางไม่อาจจำหน่ายได้ ให้หักจ่ายจากเงินค่าปรับ ส่วนรายได้ที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๒. ความผิดฐานสำแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าปรับ แต่ในรายได้ที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๓. กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาต และเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบเป็นผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๑๐ ของเงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเพิ่มเติมได้”

๘. ผู้ใดมีสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งมีเหตุอันควรสงสัย อธิบัติ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ มีอำนาจบันทึกข้อเท็จจริง ถ้าเสนอต่อศาลให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จัดแจ้งไว้ในบันทึก เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น (มาตรา ๑๐)

๙. สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันที่ได้บังคับพระราชบัญญัตินี้ เมื่อยึดไว้ครบ ๓๐ วันแล้ว ถ้าเจ้าของได้มายื่นคำร้องเรียกคืนให้ตกเป็นของแผ่นดิน (มาตรา ๑๑)

๑๐. เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใดเป็นเขตควบคุมศุลกากร ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมศุลกากร (มาตรา ๑๒)

บรรดาโรงเรือน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร ตลอดไป ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานศุลกากรต้องแสดงว่าตนมีเหตุอันสมควรที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัวว่าเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าใน หรือออกไป หรือพักอยู่ในหรือผ่านเขตนั้นตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน

บรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนั้นอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวนั้นได้กระทำความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่พอใจของพนักงานศุลกากร พนักงานศุลกากรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย

อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรงเรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ในเวลากลางคืนจะต้องเป็นพนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

๑๑. ภายในเขตควบคุมศุลกากรอธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้า เมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วันนับจากวันประกาศทำการค้าต้องปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนมีโทษตามกฎหมายกำหนด (มาตรา ๑๓)

๑๒. อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาระบุบริเวณพิเศษในเขตควบคุมศุลกากรและมีแผนแสดงเขตของบริเวณดังกล่าวต่อท้ายประกาศนั้นกำหนด ห้ามผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไปหรือออกหรือขนภายในบริเวณพิเศษนั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตขน หากฝ่าฝืนมีโทษตามกฎหมายกำหนด (มาตรา ๑๔)

๑๓. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘ วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๐๐ หน้า ๒๕๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องด้วยปัจจุบันนี้การอุตสาหกรรมภายในประเทศไทยได้ขยายตัวขึ้น โรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถผลิตสินค้าส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้ แต่การผลิตสินค้าเหล่านี้จำเป็นต้องใช้วัตถุดิบทั้งหมดหรือบางส่วนที่นำเข้ามาจากต่างประเทศโดยเสียอากรขาเข้า วัตถุดิบส่วนที่ไม่ได้ใช้บริโภคภายในประเทศนี้จึงควรได้รับคืนเงินอากรขาเข้า แต่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรปัจจุบัน กรมศุลกากร

ไม่อาจจะคืนให้ได้ จึงสมควรแก้ไขให้มีการคืนเงินอากรในกรณีเช่นนี้ได้ เพื่อความเป็นธรรมและส่งเสริมการประกอบกิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศอันจะยังประโยชน์ในด้านอื่น ๆ ตามมา

นอกจากนี้ปรากฏว่า ในปัจจุบันกฎหมายลงโทษแต่เฉพาะผู้ลักลอบนำของซึ่งหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักร สำหรับผู้ซึ่งรู้ว่าของนั้นได้นำเข้ามาโดยหลีกเลี่ยงดังกล่าวแล้วช่วยซ่อนเร้นช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของดังกล่าวนั้น ยังไม่มีบทลงโทษ และถ้าไม่ลงโทษบุคคลเช่นว่านี้ไม่ได้ผลในทางปฏิบัติ เพราะเมื่อผู้ลักลอบนำของเข้ามาแล้วไม่มีผู้รับซื้อไว้ ผู้ลักลอบนำเข้าก็ย่อมจะไม่นำเข้ามา ความประสงค์ที่นำเข้ามาก็เพื่อที่จะขายเป็นส่วนสำคัญ และข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏอยู่ก็มีผู้คอยรับซื้ออยู่เป็นปกติธูระ ถ้าไม่มีกฎหมายลงโทษบุคคลที่คอยรับซื้อหรือช่วยเหลือ การป้องกันปราบปรามการลักลอบก็ย่อมไม่ได้ผล ด้วยเหตุนี้จึงสมควรลงโทษบุคคลดังกล่าว เชื่อว่าจะได้ผลในทางป้องกันปราบปรามการหลีกเลี่ยงอากรอันจะเป็นผลเพิ่มพูนรายได้ของรัฐยิ่งขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พุทธศักราช ๒๔๙๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๑๙ ทวิ ของที่ต้องเสียอากรขาเข้าซึ่งผู้นำของเข้า นำเข้ามาเฉพาะเพื่อใช้ในการประกอบกิจการอุตสาหกรรมอย่างใด ๆ แล้วจะส่งทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งของที่ผลิตขึ้นหรือผสม หรือประกอบด้วยของดังกล่าวออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศนั้น หากผู้นำของเข้าพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจอธิบดีว่า ของที่ส่งออกไปนั้นผลิตขึ้นหรือผสม หรือประกอบด้วยของที่นำเข้าดังกล่าว ก็ให้อธิบดีคืนเงินอากรขาเข้าให้เจ็ดในแปดส่วนแห่งเงินอากรที่ได้เสียไว้แล้ว คำนวณตามปริมาณของที่ส่งออกตามเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีแต่การคืนเงินอากรต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ (ค) (ง) และ (จ)

ความในวรรคสองของมาตรา ๑๙ นั้น ให้ใช้บังคับแก่การคืนเงินอากรตามมาตรานี้ด้วย”

๒. เพิ่มมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่า เป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ”

๑๔. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๑๐๑ ฉบับพิเศษ วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๐๑ หน้า ๕

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๐๑ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่คณะปฏิวัติเห็นเป็นการจำเป็นที่จะส่งเสริมให้มีการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมในประเทศอันจะเป็นผลให้ประเทศไทยสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้เอง เพื่อความประสงค์นี้ เป็นการสมควรที่จะจัดให้มีการผ่อนผันให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมได้ใช้บรรดาเครื่องจักรและวัตถุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศได้โดยไม่ต้องวางเงินประกันเงินอากรที่พึงเรียกเก็บแก่สิ่งของเหล่านั้นตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

สาระสำคัญของประกาศของคณะปฏิวัติ

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑ สาระสำคัญคือ กำหนดให้บรรดาเครื่องจักรและวัตถุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศอันพึงได้รับการงดหรือลดอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมนั้นให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจผ่อนผันส่งมอบไปได้ โดยถือเอาการค้ำประกันของธนาคารที่เชื่อถือได้แทนการวางเงินเป็นประกันเงินอากรที่พึงเรียกเก็บตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

๑๕. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๙ ตอนที่ ๑๙๐ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ หน้า ๑๔๒
วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น สะดวกแก่การปฏิบัติและช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมการค้าขาออก

สาระสำคัญของประกาศของคณะปฏิวัติ

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๑ ข้อ สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มความเป็นวรรคท้ายของมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำว่า “คลังสินค้า” หมายความว่า โรงพักสินค้าที่มั่นคงและคลังสินค้าทัณฑ์บน (ข้อ ๑)

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และบัญญัติความใหม่ใช้บังคับแทน (ข้อ ๒)

๓. เพิ่มมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งกำหนดให้อธิบดีมีอำนาจอนุมัติจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน ประเภทร้านค้าและประเภทโรงงาน ตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้กำหนด (ข้อ ๓)

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้บัญญัติเกี่ยวกับการเก็บภาษี การเสียภาษี กรณีที่เสียภาษีไว้ไม่ครบกรมศุลกากรมีสิทธิเรียกเก็บส่วนที่ขาด กรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากรกรมศุลกากรมีสิทธิที่จะเรียกเก็บอากรมีอายุความ ๑๐ ปี แต่เหตุที่คำนวณเงินผิดมีอายุความ ๒ ปี และอธิบดีมีอำนาจคืนเงินการส่วนที่เสียไว้เกิน รวมถึงสิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกิน (ข้อ ๔)

๕. เพิ่มมาตรา ๑๐ ทวิ และมาตรา ๑๐ تري แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้เกี่ยวกับความรับผิดชอบในอันที่จะต้องเสียภาษีสำหรับของที่นำเข้าและของที่ส่งออก รวมถึงการคำนวณค่าภาษีและการขอคืนค่าภาษี (ข้อ ๕)

๖. เพิ่มมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับ บทลงโทษสำหรับผู้ขึ้นไปบนเรือเดินต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาต (ข้อ ๖)

๗. ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน โดยอธิบดีมีอำนาจในการสั่งขายทอดตลาดของที่ยึดไว้ซึ่งเป็นของเสียง่าย (ข้อ ๗)

๘. ยกเลิกความในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทนเกี่ยวกับให้ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติตามการกฎหมายที่เกี่ยวข้องและระเบียบที่อธิบดีกำหนดก่อนที่จะนำของใด ๆ ไปจากการรักษาของศุลกากร (ข้อ ๕)

๙. ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับก่อนที่จะส่งของใด ๆ ออกนอกราชอาณาจักรผู้ส่งของต้องปฏิบัติตามกฎหมาย (ข้อ ๙)

๑๐. เพิ่มมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ อันแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ เกี่ยวกับถ้าของใดอยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือนโดยไม่มีใบอนุญาต ไม่ได้เสียภาษี ไม่วางประกันค่าอากร อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ทำลายหรือนำขายทอดตลาด หรือส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรได้ (ข้อ ๑๐)

๑๑. ยกเลิกความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับเงินที่ได้จากการขายตามมาตรา ๖ ให้หักค่าภาษี ค่าเก็บรักษา ค่าขนย้ายหรือภาระติดพันอื่น ๆ หากยังมีเงินเหลือให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะเรียกร้องภายใน ๖ เดือน นับแต่วันขาย (ข้อ ๑๑)

๑๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน ดังนี้

“มาตรา ๘๗ เมื่อให้ยื่นใบอนุญาต และได้ขนของขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจการละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ให้เขียนคำรับรองว่าของนั้นได้เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนถูกต้องแล้ว”

๑๓. ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับรายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ ให้ใช้ลำดับประเมินอากรแก่ของนั้น ให้คำนวณปริมาณที่ใช้ไปตามสูตรที่อธิบดีเห็นชอบ (ข้อ ๑๓)

๑๔. ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับกรณีที่มีปัญหาเรื่องจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังจะผ่านศุลกากร (ข้อ ๑๔)

๑๕. เพิ่มมาตรา ๑๑๒ ทวิ มาตรา ๑๑๒ ตริ มาตรา ๑๑๒ จัตวา และมาตรา ๑๑๒ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับในกรณีที่มีการวางประกันค่าอากร ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมิได้ชำระอากรให้ครบถ้วนหากในเวลาที่กำหนด ในกรณีที่ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม และในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกค้างชำระค่าอากร (ข้อ ๑๕)

๑๖. เพิ่มมาตรา ๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ เกี่ยวกับในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกหรือผู้ขนส่งมีเหตุจำเป็นที่จะขนส่งของผ่านเขตแดนใด ๆ อธิบดีอาจอนุญาตโดยกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติ (ข้อ ๑๖)

๑๗. ยกเลิกมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ (ข้อ ๑๗)

๑๘. ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๓ เกี่ยวกับการของไดซึ่งได้พิสูจน์ว่าเป็นของรายเดียวกันกับที่นำเข้ามาและเสียภาษีแล้วถ้าส่งกลับไปยังต่างประเทศหรือส่งกลับไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศให้เก็บเงินอากรขาเข้า โดยคำนวณตามใบขนสินค้าของภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด (ข้อ ๑๘)

๑๙. ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๓ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการคืนเงินอากร (ข้อ ๑๙)

๒๐. เพิ่มมาตรา ๑๙ ตริ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่นำเข้าจะใช้เฉพาะในการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ เพื่อการส่งออกไปยังต่างประเทศ อธิบดีอาจอนุญาตให้รับการค้ำประกันแทนการชำระอากร (ข้อ ๒๐)

๑๖. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ พ.ศ. ๒๕๒๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๔๑ ฉบับพิเศษ วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๒๘ หน้า ๑๙๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๒๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการปรับปรุงแก้ไขโครงสร้างพิภคอัตราศุลกากรโดยออกเป็นพระราชกำหนดพิภคอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๔๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ ในการนี้เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากรเพื่อให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากรในทำนองเดียวกันกับคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร เพื่อให้การพิจารณาดำเนินการจัดเก็บภาษีอากรมีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมยิ่งขึ้น และโดยที่เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพระราชกำหนดพิภคอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๔๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ ดังกล่าว ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ พ.ศ. ๒๕๒๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ ให้เพิ่มความเป็นหมวด ๑ ทวิ มาตรา ๒ ทวิ มาตรา ๒ ตริ มาตรา ๒ จัตวา มาตรา ๒ เบญจ มาตรา ๒ ฉ มาตรา ๒ สัตต และมาตรา ๒ อัฐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๓)

โดยเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร องค์ประกอบของคณะกรรมการฯ วาระการดำรงตำแหน่งการพ้นจากตำแหน่ง องค์ประชุม อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ การลงมติ

๑๗. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๔๐ ฉบับพิเศษ วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๔ หน้า ๗๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๔ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำสินค้าจำพวกเคมีภัณฑ์ สิ่งมีพิษ หรือสิ่งที่เป็นอันตรายอย่างอื่นเข้ามาในราชอาณาจักรและนำมาเก็บรักษาไว้ในเขตศุลกากรเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจเกิดอันตรายหรือความเสียหาย

ต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมขึ้นได้ สมควรกำหนดวิธีการเก็บภาษีอากรสำหรับสินค้าอันตราย ตลอดจนเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้าและการนำสินค้าออกไปจากเขตศุลกากรขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อให้มีการนำสินค้าเหล่านั้นออกไปจากเขตศุลกากรได้โดยรวดเร็วและเหมาะสมกับสถานที่เก็บรักษาสินค้า ดังกล่าว นอกจากนี้ สมควรกำหนดมาตรการดำเนินการกับของตกค้างที่เป็นสินค้าอันตรายและของเสียและเรือที่นำของดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖) ของมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“(๖) เพื่อให้การจัดเก็บอากรสำหรับสินค้าอันตรายเป็นไปโดยสอดคล้องกับความปลอดภัยในการขนถ่ายหรือการเก็บรักษาสินค้าในเขตศุลกากรแห่งใดแห่งหนึ่ง เมื่ออธิบดีได้หารือกับผู้รับผิดชอบประจำท่าหรือที่หรือสนามบินที่เป็นเขตศุลกากรแห่งนั้นแล้วให้มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดชนิดหรือประเภทของสินค้าอันตรายและวิธีการเก็บอากรของสินค้าดังกล่าว ตลอดจนกำหนดเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้า และการนำสินค้านั้นออกไปจากเขตศุลกากรแห่งนั้น ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง”

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๖๑ ของที่อยู่ในอารักขาของศุลกากรในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นของตกค้าง

(๑) ของนำเข้าที่เป็นสินค้าอันตรายตามชนิดหรือประเภทที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๖ (๖) ที่ผู้นำของเข้ามิได้เสียอากร และนำของออกไปจากเขตศุลกากรภายในระยะเวลาที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

(๒) ของนำเข้าอื่นใดนอกจาก (๑) เมื่ออยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือน โดยไม่มีใบขนสินค้าอันได้รับรองและไม่ได้เสียอากรหรือวางประกันค่าอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น ให้อธิบดีมีคำบอกกล่าวไปยังตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามาโดยพลัน และเมื่อตัวแทนของเรือนั้นได้รับคำบอกกล่าวครบสิ้นวันแล้ว

การดำเนินการกับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายหรือนำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือสั่งให้ผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรและถ้าไม่มีการปฏิบัติตามให้มีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายได้ โดยผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือแล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการนั้น

ในการสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำลายของตกค้างตามวรรคสอง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ปลอดภัยต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินและสิ่งแวดล้อม

ถ้าอธิบดีเห็นว่าการขายทอดตลาดตามวรรคสอง จะไม่ได้เงินเท่าที่ควรหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น อธิบดีจะสั่งให้ขายโดยวิธีอื่นก็ได้ และในกรณีที่การขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นดังกล่าวจะไม่ได้เงินคุ้มค่าภาษีหรืออาจจะทำให้เกิดความเสียหายอันไม่สมควรอย่างหนึ่งอย่างใด ให้จำหน่ายของนั้นตามแต่อธิบดีจะสั่ง

สำหรับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง (๑) ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาเพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในมาตรานี้แล้วเสร็จโดยเร็วโดยคำนึงถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นประกอบด้วย”

๓. เพิ่มมาตรา ๖๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๖๓ ทวิ ในกรณีของตักค้ำเป็นของเสียที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสียหายต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดลอม ถ้าข้อเท็จจริงปรากฏต่ออธิบดีว่านายเรือรู้เห็นเป็นใจให้นำของเสียนั้นเข้ามาก็ดี หรือนายเรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็มวิสัยที่จะจัดได้เพื่อที่จะสืบค้นให้พบหรือป้องกันการนำของเสียนั้นเข้ามาทั้งเป็นของตักค้ำก็ดี นอกจากโทษที่มีตามกฎหมายแล้ว ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้รับผิดชอบท่าเรือหรือสนามบินแห่งหนึ่งแห่งใดหรือทุกแห่งในประเทศดำเนินการโดยพลันให้ตัวแทนของเรือที่นำของเสียเข้ามาของเสียนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร หรืองดการให้ใช้ท่าเรือหรือสนามบินและบริการต่าง ๆ แก่เรือลำนั้นหรือเรืออื่น ๆ ทั้งหมดของเจ้าของเรือลำนั้นได้ตามระยะเวลาที่จะกำหนดตามความร้ายแรงแห่งการกระทำ”

๑๘. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๔ ตอนที่ ๗๒ ก วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ หน้า ๒๐

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดการสอบสวนความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เกิดในทะเลอาณาเขต และเนื่องจากได้มีประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตว่าด้วยศุลกากรที่เกิดในทะเลอาณาเขต และเนื่องจากได้มีประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรไทย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อกำหนดการใช้อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่องให้ชัดเจนด้วย จึงจำเป็นต้องพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๒๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๒๐ ทวิ ในกรณีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้นในทะเลอาณาเขต เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับผู้ต้องหาและส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใด ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ในกรณีนี้ มิให้ันระยะเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนเป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”

๒. เพิ่มหมวด ๔ ทวิ อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง มาตรา ๓๗ ทวิ มาตรา ๓๗ ตรี มาตรา ๓๗ จัตวา และมาตรา ๓๗ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๔)

๑๙. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๑๑๘ ก วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ หน้า ๓๖

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มมาตรการบางประการเพื่อให้การปราบปรามการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรบรรลุผลยิ่งขึ้น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙

เพื่อกำหนดความผิดสำหรับการขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าและเพิ่มอำนาจของศาลในการริบเรือที่มีขนาดเกินสองร้อยห้าสิบตันและของที่มีได้เป็นของผู้กระทำความผิดในบางกรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๒๗ ตีร แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๒๗ ตีร ห้ามมิให้เรือขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืน มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับเป็นเงินสามเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินหนึ่งแสนบาท แล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่าหรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ ให้ริบเสียสิ้นโดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่”

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปแทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๓๒ เรือชนิดใด ๆ อันมีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตัน รถเกวียน ยานพาหนะหีบห่อ หรือภาชนะใด ๆ หากได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการย้าย ช้อนเร้น หรือขนของที่มีได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ให้ริบเสียสิ้น โดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่ และถ้ามีของอื่นรวมอยู่ในหีบห่อหรือภาชนะอื่น หรือในเรือ รถ เกวียน หรือยานพาหนะอันปรากฏว่ามีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ก็ให้ริบของนั้น ๆ เสียด้วยกัน

ถ้าเรือที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำตามวรรคหนึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตันให้ศาลมีอำนาจสั่งริบเรือนั้นได้ตามควรแก่การกระทำความผิด”

๓. เพิ่มมาตรา ๓๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๓๒ ทวิ ในกรณีของที่ริบได้เนื่องจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มิได้เป็นของผู้กระทำความผิด ให้ศาลมีอำนาจสั่งริบได้ถ้าเจ้าของนั้นรู้หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีหรือจะมีการกระทำความผิด แต่มิได้กระทำการใดเพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดหรือแก้ไขมิให้การกระทำนั้นบรรลุผล หรือมิได้ระมัดระวังมิให้ของนั้นไปเกี่ยวข้องกับกระทำความผิด”

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๓๗ จัตวา ให้นำความในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๒ ทวิ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และบทกำหนดโทษอันเกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องโดยอนุโลม”

๒๐. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๑๗ ก วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๓ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก จึงมีพันธกรณีที่จะต้องนำความใน มาตรา ๗ ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ๑๙๙๔ มาถือปฏิบัติ และโดยที่ความตกลง ดังกล่าวได้กำหนดให้ใช้ราคาศุลกากรเป็นเกณฑ์ในการประเมินอากรสำหรับของนำเข้า ซึ่งแตกต่างจาก กฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ให้ใช้ราคาอันแท้จริงในท้องตลาดเป็นเกณฑ์ประเมินเงินอากรสำหรับของนำเข้า ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๗ ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ๑๙๙๔ จึงต้องยกเลิก การใช้ราคาอันแท้จริงในท้องตลาดเป็นเกณฑ์ประเมินเงินอากรสำหรับของนำเข้าโดยให้ใช้ราคาศุลกากรแทน นอกจากนี้ สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการในการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้ ผู้นำของเข้า หรือผู้ส่งของออกที่ไม่พอใจการประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถอุทธรณ์ต่อ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แทนการอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้ การพิจารณาอุทธรณ์เป็นไปอย่างถูกต้องและโปร่งใสมากขึ้น และสมควรกำหนดให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำ ของเข้าหรือส่งของออกมีหน้าที่เก็บรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการนำของเข้าหรือส่งของออก เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและกำหนดให้อธิบดี ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ กระทำการต่าง ๆ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วย ศุลกากร หรือมีการตรวจสอบพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการไต่สวนการกระทำความผิดนั้น รวมทั้งกำหนดความรับผิดของกรรมการผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติ บุคคลในกรณีที่นิติบุคคลได้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถลงโทษผู้ที่มิ หน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลได้อย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีบทบัญญัติ ๙ มาตรา สาระสำคัญมีดังนี้

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ราคาอันแท้จริงในท้องตลาด” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้บทนิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้นตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติ ฉบับนี้แทน (มาตรา ๓)

๒. เพิ่มมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งถูกยกเลิกโดย พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ เกี่ยวกับการกำหนดเขตศุลกากรในกรณีนำเข้าของเข้า จะต้องรวมค่าประกันภัย ค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า ค่าขนส่งของลง ค่าขนส่งของขึ้นและ ค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าเรือหรือที่ที่นำของเข้า ส่วนในกรณีที่ไม่มีมูลค่า ของรายการค่าประกันภัย หรือค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้าหรือไม่มีค่าขนส่งของลง ค่าขนส่งของขึ้น หรือค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า การกำหนดมูลค่าของ รายการดังกล่าวให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๔)

๓. เพิ่มมาตรา ๑๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๑๑ ทวิ ในกรณีที่พิจารณาเห็นว่า ราคาสำแดงของของที่นำเข้ามีราคาต่ำอย่างปรากฏชัด หรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริง และหากได้มีการกำหนดราคาศุลกากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขใน การใช้ราคาและการกำหนดราคาศุลกากรตามความใน (๒) (ก) (ข) (ค) (ง) และ (จ) ของบทนิยามคำว่า “ราคา ศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ แล้วยังคงมีราคาต่ำอย่างปรากฏชัดหรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริงของ ของนั้นอีก ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดราคาศุลกากรของของดังกล่าวได้”

๔. ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๑๒ ถ้าไม่ตกลงในเรื่องราคาศุลกากรสำหรับของอย่างใด ๆ ให้อธิบดีมีอำนาจที่จะรับของนั้นไว้เป็นค่าภาษี หรือจะซื้อของนั้นไว้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือกองหนึ่งกองใดในของชนิดหนึ่งหรือประเภทหนึ่ง เต็มทั้งส่วนหรือทั้งกองตามราคาที่สำคัญแล้วเพิ่มขึ้นอีกร้อยละสองกึ่งหรือถ้าไม่รับของไว้เป็นค่าภาษีหรือรับซื้อไว้ตั้งว่านี่ อธิบดีและเจ้าของต่างมีอำนาจตั้งอนุญาตศุลกากรมีจำนวนเท่ากัน แต่ไม่เกินฝ่ายละสองคน เพื่อช่วยให้ตกลงกันในข้อโต้แย้ง”

๕. ยกเลิกวรรคสามของมาตรา ๑๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ (มาตรา ๗)

๖. เพิ่มมาตรา ๑๑๒ ฉ มาตรา ๑๑๒ สัตต มาตรา ๑๑๒ อัฐ มาตรา ๑๑๒ นว มาตรา ๑๑๒ ทศ มาตรา ๑๑๒ เอกาทศ มาตรา ๑๑๒ ทวาทศ มาตรา ๑๑๒ เตรศ มาตรา ๑๑๒ จตุทศ มาตรา ๑๑๒ ปันรศ มาตรา ๑๑๒ โสฬศ มาตรา ๑๑๒ สัตตรศ มาตรา ๑๑๒ อัฐารศ และมาตรา ๑๑๒ เอกุณวิสติ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๘) โดยมีใจความในเรื่องสิทธิอุทธรณ์ของผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต่อการประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามแบบที่อธิบดีกำหนด ภายในระยะเวลาที่กำหนด องค์ประกอบของกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วาระในการดำรงตำแหน่งการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ องค์ประชุมของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เป็นต้น

๗. เพิ่มมาตรา ๑๑๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๙)

“มาตรา ๑๑๓ ทวิ ให้ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องตามที่อธิบดีกำหนด มีหน้าที่เก็บและรักษาบัญชี เอกสารหลักฐานและข้อมูลไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ ที่บุคคลดังกล่าวใช้อยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับของใด ๆ ที่กำลังผ่านหรือได้ผ่านศุลกากรไว้ ณ สถานที่ประกอบการหรือสถานที่อื่นที่อธิบดีกำหนด เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

ในกรณีที่บุคคลหรือนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งเลิกประกอบกิจการ ให้บุคคลหรือนิติบุคคลหรือผู้ชำระบัญชีของนิติบุคคลนั้น เก็บและรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูลดังกล่าว ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนดต่อไปอีกสองปีนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ

ให้อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดชนิดของเอกสารที่บุคคลตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่เก็บและรักษา รวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บและรักษาบัญชี เอกสารหลักฐานและข้อมูลดังกล่าวได้

ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามวรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ

๘. เพิ่มความเป็นมาตรา ๑๑๕ ทวิ มาตรา ๑๑๕ ตริ มาตรา ๑๑๕ จัตวา มาตรา ๑๑๕ เบญจ และมาตรา ๑๑๕ ฉ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ โดยมีใจความที่ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบ กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร (มาตรา ๑๐)

๙. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน เกี่ยวกับผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกต้องแสดงรายการชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก ราคาศุลกากร และรายการอื่น ๆ ในใบขนสินค้าพร้อมลงนามรับรอง (มาตรา ๑๑)

๒๑. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๕๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๘ ก วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันการค้าขายระหว่างประเทศได้มีการแข่งขันกันอย่างมาก การสนับสนุนและส่งเสริมการส่งออกจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เนื่องจากการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงสมควรกำหนดให้มีการจัดตั้งเขตปลอดอากรขึ้นในประเทศไทย เพื่อผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับสินค้านั้นเพื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร อันเป็นการส่งเสริมการส่งออกอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งการจัดตั้งเขตปลอดอากรสามารถกระทำได้โดยขออนุมัติต่ออธิบดีกรมศุลกากรเท่านั้น จึงมีความสะดวก รวดเร็ว และเป็นหลักการที่มีความสอดคล้องกับหลักสากลดังที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาเกี่ยวโตขององค์การศุลกากรโลก จึงเป็นการเพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้ประกอบการส่งออกที่สามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับกิจการของตนได้และสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อให้มีขอบเขตการดำเนินงานได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นใดมีความยืดหยุ่นและเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๕๓ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๑ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มบทนิยามคำว่า “เขตปลอดอากร” หมายถึง เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรความที่กฎหมายบัญญัติ (มาตรา ๓)

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน เกี่ยวกับอำนาจของอธิบดีในการอนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน สำหรับแสดงและขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนและสำหรับทำการผลิต ผสม บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของที่นำเข้ามาเก็บในคลังสินค้า โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทนเกี่ยวกับความรับผิดชอบในอันที่จะต้องเสียภาษีสำหรับของที่นำเข้ามาเกิดขึ้นในเวลาที่ทำสำเร็จและการคำนวณค่าภาษี (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน เกี่ยวกับเรื่องรายละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้สำหรับประเมินอากร การปล่อยของออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน และการรับของที่ได้โอนหรือจำหน่าย (มาตรา ๖)

๕. เพิ่มมาตรา ๙๗ ทวิ ของหมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๗)

“มาตรา ๙๗ ทวิ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือของที่หลีกเลี่ยงค่าภาษี หรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้ามหรือของที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือของใด ๆ รวมทั้งตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคลซึ่งอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น”

๖. เพิ่มหมวด ๑๐ ทวิ เขตปลอดอากร ประกอบด้วย มาตรา ๙๗ ตริ มาตรา ๙๗ จัตวา มาตรา ๙๗ เบญจ มาตรา ๙๗ ฉ มาตรา ๙๗ สัตต มาตรา ๙๗ อัฐ มาตรา ๙๗ นว และมาตรา ๙๗ ทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๘)

๗. ยกเลิกความใน (ง) วรรคหนึ่ง ของมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๙)

“(ง) ของนั้นได้ส่งออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่นำของซึ่งใช้ในการผลิต ผสม หรือประกอบเป็นของที่ส่งออก หรือใช้บรรจุของที่ส่งออก เข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยทำให้ไม่อาจส่งออกส่งออกภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ อธิบดีอาจขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินหกเดือน และ”

๘. ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ตริ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๐)

“มาตรา ๑๙ ตริ เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่นำเข้ามาจะใช้เฉพาะในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุ เพื่อการส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้รับการค้ำประกันของกระทรวงการคลังหรือธนาคาร หรือหลักประกันอื่น แทนการชำระอากรขาเข้าที่ต้องเสีย โดยอาจกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อมีการส่งออกซึ่งของที่จะได้คืนเงินอากรตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ให้คืนหลักประกันโดยถือเสมือนว่าเป็นการคืนเงินอากร”

๙. เพิ่มมาตรา ๑๙ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ดังนี้ (มาตรา ๑๑)

“มาตรา ๑๙ จัตวา ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุ ตามมาตรา ๑๙ ทวิ หากโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกตามมาตรา ๑๙ ทวิ ในเวลาที่โอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การรับของที่ได้โอนหรือจำหน่ายตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาทีโอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด”

๒๒. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๔ ก วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๘ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราโทษปรับสำหรับความผิดทุกฐานตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรให้สูงขึ้น เนื่องจากอัตราโทษปรับที่กำหนดไว้ในกฎหมายได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน และเมื่อเปรียบเทียบกับ

ค่าของเงินที่ในปัจจุบันแล้วเป็นจำนวนเงินที่ต่ำ จึงจำเป็นต้องปรับปรุงอัตราโทษปรับเสียใหม่ให้เหมาะสมกับค่าของเงินตามสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน เพื่อให้การลงโทษตามกฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องอื่น ๆ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นในคราวเดียวกันดังนี้คือ กำหนดกรณีของกลางที่ได้ถูกยึดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรให้ตกเป็นของแผ่นดินหากเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาคืน โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะมีการฟ้องร้องคดีอาญาหรือไม่ กำหนดลักษณะของที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ ให้สอดคล้องกัน กำหนดอำนาจของอธิบดีในการจำหน่ายของเสียที่บูดเน่าได้ แก้ไขอำนาจของคณะกรรมการเปรียบเทียบให้มีอำนาจเปรียบเทียบการกระทำความผิดในกรณีของกลางมีมูลค่ารวมกันเกินกว่าสี่แสนบาท กับให้มีอำนาจเปรียบเทียบสำหรับความผิดฐานฝ่าฝืนบทบัญญัติเรื่องทางอนุมติเฉพาะคราวเพิ่มขึ้น กำหนดให้การฝ่าฝืนบทบัญญัติเรื่องการขนส่งของตามทางอนุมติเฉพาะคราวเป็นความผิด และต้องระวางโทษอย่างเดียวกับกรณีของการขนส่งของตามทางอนุมติ รวมทั้งการริบของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดในกรณีดังกล่าวด้วย และกำหนดอำนาจในการออกกฎกระทรวงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๕๒ เพื่อให้การใช้บังคับและการปฏิบัติการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้สมควรยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลลงสุดต่างประเทศเนื่องจากศาลดังกล่าวได้ถูกยกเลิกแล้ว และยกเลิกบทบัญญัติที่กำหนดให้การส่งออกข้าวและแร่ต้องบรรจุกระสอบเท่านั้นด้วย เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “อธิบดี” ในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ “คำว่า” “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมาย” (มาตรา ๓)

๒. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๑๐ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ และมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ และให้ใช้อัตราโทษตามพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้อัตราโทษคือ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท” แทน (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ และให้ใช้อัตราโทษตามมาตรา ๖ ของพระราชบัญญัตินี้แทน กล่าวคือ แก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๑ เป็น “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งแสนบาท” และแก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๒ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

๕. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ และให้ใช้อัตราโทษ

ตามมาตรา ๗ ของพระราชบัญญัตินี้แทน กล่าวคือ แก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๕ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท” และในมาตรา ๑๖ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

๖. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้อัตราโทษตามมาตรา ๘ ของพระราชบัญญัตินี้แทน กล่าวคือ แก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๕ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท” ในมาตรา ๑๖ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

๗. ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๙)

“มาตรา ๑๘ พนักงานศุลกากรอาจตรวจค้นบุคคลใด ๆ ในเรือกำปั่นลำใด ๆ ในเขตท่า หรือบุคคลที่ขึ้นจากเรือกำปั่นลำใด ๆ ก็ได้ แต่ต้องมีเหตุอันสมควรสงสัยว่าบุคคลนั้น ๆ มีหรือพาไปกับตนซึ่งของอันยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม จึงให้ตรวจค้นได้ อนึ่ง ก่อนที่จะตรวจค้นบุคคลผู้ใด บุคคลผู้นั้นอาจร้องขอให้นำตนอย่างรวดเร็วตามควรแก่เหตุไปยังพนักงานศุลกากรผู้ใหญ่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่า สารวัตรหรือนายด่าน นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุด ส่วนพนักงานที่มีผู้นำบุคคลเช่นนี้มาส่งนั้นจะต้องวินิจฉัยว่ามีเหตุอันสมควรสงสัยเพียงพอ หรือไม่ และจะควรให้ตรวจค้นหรือไม่ ถ้าบุคคลนั้นเป็นหญิงก็ให้ใช้หญิงเป็นผู้ตรวจค้น

ถ้าพนักงานผู้ใดตรวจค้นบุคคลใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรท่านว่าพนักงานผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

๘. ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๐)

“มาตรา ๒๐ ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำผิดหรือพยายามกระทำผิด หรือใช้ หรือช่วย หรือยุยงให้ผู้อื่น กระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งยังสถานีตำรวจพร้อมด้วยของกลางที่เกี่ยวกับการกระทำผิดหรือพยายามกระทำผิด เพื่อจัดการตามกฎหมาย และถ้ามีเหตุอันสมควรสงสัยว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด พระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือมีสิ่งของไปกับตัวอันจะเป็นของ ที่เกี่ยวกับการกระทำผิดมาแล้ว หรืออาจได้กระทำความผิดขึ้นก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นส่งไปจัดการ โดยทำนองเดียวกัน”

๙. ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๑)

“สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนด หากสิบวัน สำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด หรือสามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน โดยมีพักต้องคำนึงว่าจะมีการฟ้องคดีอาญานั้นหรือไม่”

๑๐. ยกเลิกความในมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๒)

“มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจำนำ หรือรับไว้ โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่ยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมิได้ผ่านศุลกากร โดยถูกต้องก็ดี หรือเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากร ซื่อจำกัดหรือซื่อห้ามอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ”

๑๑. ยกเลิกมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๑๓)

๑๒. ยกเลิกความในมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๔)

“มาตรา ๖๒ ของสศของเสียซึ่งยังมีได้รับมอบไปโดยยื่นใบขนบริบูรณ์ และมีอาการแสดงชัดว่าของนั้นบูดเน่าแล้ว อธิบดีจะสั่งจำหน่ายหรือทำลายเมื่อใดก็ได้ โดยอาจเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือก็ได้”

๑๓. ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๕)

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ และความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่แสนบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกัน ผู้กระทำผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น”

๑๔. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พระพุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๖)

“มาตรา ๑๐ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๕ หรือมาตรา ๕ ทวิ ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และของทั้งปวงอันเนื่องด้วยการกระทำความผิดนั้นให้ริบเสียสิ้น โดยมีพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่”

๑๕. ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พระพุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๗)

“มาตรา ๒๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

๒๓. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๔ ก วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๘ หน้า ๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งรัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบแล้วเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามบันทึกความเข้าใจและความตกลงดังกล่าวในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจทางศุลกากร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ เป็นการเพิ่มบทบัญญัติหมวด ๔ ตรี เรื่อง อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม ประกอบด้วย มาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัฐ มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๖ เตรศ มาตรา ๓๗ จตุทศ และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ สรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดนิยามความหมายคำว่า “พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย และคำว่า “ของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร” หมายความว่า ของที่ได้รับยกเว้นอากรศุลกากร ทั้งตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับศุลกากร (มาตรา ๓๗ ฉ)

๒. การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรี และให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๓๗ สัตต)

๓. ศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ อัฐ)

๔. การเคลื่อนย้ายของใด ๆ เข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้ (มาตรา ๓๗ นว)

(๑) ของใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก

(ก) ประเทศอื่นใดนอกจากราชาอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย คลังสินค้าใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาตหรือบริเวณทัณฑ์บนของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นของนำเข้า

(ข) ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ ทั้งนี้ของนั้นจะต้องเป็นของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๒) ของที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทย หรือไปยังมาเลเซีย หรือประเทศที่สาม ให้ถือว่าเป็นของส่งออก

(๓) ของที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมตาม (๑) (ข) และต่อมาของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย แล้วแต่กรณี

๕. ของใด ๆ ที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย จะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่จะต้องมีการยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้ารายใดรายหนึ่งโดยเฉพาะ การยกเว้นนั้นจะกระทำได้อีกด้วยความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย (มาตรา ๓๗ ทศ)

๖. การนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในสำหรับของในพื้นที่พัฒนาร่วมให้ใช้แนบศุลกากรตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๓๗ เอกทศ)

๗. พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร รวมทั้งการเก็บภาษีอากรในเรื่องที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และใช้อำนาจนั้นได้ภายในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม ทั้งนี้ คำว่า “ที่ทำการศุลกากรร่วม” หมายความว่า ที่ทำการของคณะกรรมการศุลกากรร่วม ที่จัดตั้งขึ้นในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม เพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม ส่วนคำว่า “คณะกรรมการศุลกากรร่วม” หมายความว่า คณะกรรมการที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากร และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย

ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิต
ในพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ ทวาทศ)

๘. การกระทำที่ได้ทำลงในพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ เทรส)

(๑) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยหรือ
มาเลเซียประเทศใดประเทศหนึ่ง ประเทศที่มีการอ้างว่ากฎหมายของตนถูกละเมิดมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือ
ความผิดนั้น

(๒) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและ
มาเลเซีย ประเทศที่เจ้าพนักงานของตนเป็นผู้ทำการจับกุมหรือยึดเป็นคนแรกในส่วนที่เกี่ยวกับความผิด
ดังกล่าวมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

(๓) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและ
มาเลเซีย และเป็นกรณีที่มีการจับกุมหรือยึดพร้อม ๆ กัน โดยกราศุลกากรและหน่วยงานศุลกากรและ
สรรพสามิตของมาเลเซีย ในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดดังกล่าว ประเทศที่มีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้นให้
กำหนดโดยการหารือระหว่างกรมศุลกากร และหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย

(๔) เงินที่ได้จากการขายของซึ่งเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วมที่ถูกริบ ให้แบ่งเท่า ๆ กัน ระหว่าง
ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

๙. คำว่า “พระราชอาณาจักรสยาม” “พระราชอาณาเขต” และ “ราชอาณาจักร” ในพระราชบัญญัตินี้
ให้หมายความถึง “พื้นที่พัฒนาร่วม” (มาตรา ๓๗ จตทศ)

๑๐. ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดี
ศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ ปญจทศ)

๒๔. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๗๙ ก วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๕

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่กฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่มีกำหนดหลักเกณฑ์การนำของเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือ
การถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร ทำให้การศุลกากรของประเทศไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากลและ
ยังไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยพิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายและสอดคล้องกัน
(The International convention on the Simplification and Harmonization of Customs Procedures)
และเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการในการประเมินค่าภาษีและการเสียภาษี สมควรกำหนด
หลักเกณฑ์การนำของเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร และการยื่นคำร้องขอต่อ
อธิบดีศุลกากรเพื่อพิจารณากำหนดราคาของของนำเข้า กำหนดถิ่นกำเนิดของของที่จะนำเข้า และตีความพิกัด
อัตราศุลกากร เพื่อจำแนกประเภทของของในพิกัดอัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรเป็น
การล่วงหน้า ก่อนที่นำของเข้ามาในราชอาณาจักร ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการนำข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการศุลกากรได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยามคำว่า “การผ่านแดน” และ “การถ่ายลำ” ดังนี้ (มาตรา ๓)

๑.๑ การผ่านแดน หมายความว่า การปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อขนส่งของผ่านราชอาณาจักร จากท่าหรือที่แห่งหนึ่งที่ขนส่งเข้ามาไปยังท่าหรือที่อีกแห่งหนึ่งที่ขนส่งของออกไปภายใต้การควบคุมของศุลกากร โดยมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการขนส่งอยู่นอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะขนส่งนั้นจะมีการขนถ่ายของเพื่อเปลี่ยนยานพาหนะ การเก็บรักษาของในคลังสินค้า การเปลี่ยนภาชนะบรรจุของเพื่อประโยชน์ในการขนส่งหรือการเปลี่ยนรูปของการขนส่งของด้วยหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้จะต้องไม่มีการใช้ประโยชน์ใด ๆ ซึ่งของนั้นในราชอาณาจักร

๑.๒ การถ่ายลำ หมายความว่า การปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อลำเลียงถ่ายของจากยานพาหนะหนึ่งที่ขนส่งของเข้ามาไปยังอีกยานพาหนะหนึ่งที่ขนส่งของออกไปภายในท่าหรือที่แห่งเดียวกัน ภายใต้การควบคุมของศุลกากร โดยมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการขนส่งอยู่นอกราชอาณาจักร

๒. เพิ่มมาตรา ๑๓/๑ มาตรา ๑๓/๒ มาตรา ๑๓/๓ และมาตรา ๑๓/๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๔)

๒.๑ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การประเมินค่าภาษีและการเสียภาษี ผู้ที่มีความประสงค์จะนำของเข้ามาในราชอาณาจักรอาจยื่นคำร้องขอต่ออธิบดีเพื่อพิจารณาเป็นการล่วงหน้า ในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดราคาของของนำเข้า

(๒) กำหนดถิ่นกำเนิดของของที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยถิ่นกำเนิดตามที่ระบุไว้ในสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศ

(๓) ติความพิกัดอัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรเพื่อจำแนกประเภทของของในพิกัดอัตราศุลกากร

๒.๒ การยื่นคำร้องขอ การพิจารณาคำร้องขอ และการแจ้งผลการพิจารณาคำร้องขอให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และให้ผู้ร้องขอเสียค่าธรรมเนียมตามวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๒.๓ การพิจารณากำหนดราคาของของนำเข้าให้หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาตามนิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ มาใช้บังคับ

๒.๔ การพิจารณาของอธิบดีให้มีผลผูกพันเฉพาะผู้ร้องขอและตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด

๓. เพิ่มมาตรา ๑๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เรื่อง การใช้อำนาจทางศุลกากรเพื่อตรวจของและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากร ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเพื่อจำกัดการใช้อำนาจดังกล่าวได้ตามที่เห็นสมควร (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๕๘ ผู้ใดนำของเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะดำเนินการโดยผู้นำของผ่านแดนหรือผู้ขอถ่ายลำ หรือผู้ขอถ่ายลำ หรือผู้รับมอบอำนาจจากบุคคลดังกล่าว จะต้องยื่นใบขนสินค้าตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด”

๕. เพิ่มมาตรา ๕๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๗) ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจตรวจสอบ ตรวจสอบค่านของที่นำเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำที่อยู่ในยานพาหนะคอนเทนเนอร์ หรือหีบห่ออย่างอื่น โดยไม่ต้องมีหมายค้น หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

(๑) ของนั้นเกี่ยวเนื่องหรือมีไว้เพื่อใช้สำหรับการก่อการร้าย

(๒) ชนิดของหรือการขนส่ง หรือการขนส่งหรือการขนถ่ายของดังกล่าวเป็นไปในทางฝ่าฝืนความมั่นคง สันติภาพและความปลอดภัยระหว่างประเทศ หรือ

(๓) ของนั้นเป็นของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จหรือเป็นของที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้ให้มีอำนาจริบกรรมสิทธิ์ที่มีหลักฐานชัดเจนว่าเป็นของเช่นนั้น

๖. เพิ่มหมวด ๑๔/๑ การใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในศุลกากร ประกอบด้วยมาตรา ๑๐๙/๑ และมาตรา ๑๐๙/๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ โดยกำหนดให้การดำเนินการทางศุลกากรถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้ถือว่ามีผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการทางศุลกากรโดยเอกสาร และกำหนดให้ดำเนินการโดยทางเอกสารใด ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้ถือว่าเป็นความผิดและมีโทษเช่นเดียวกับการกระทำที่ได้ดำเนินการโดยทางเอกสาร รวมทั้งกำหนดให้การนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการศุลกากรเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (มาตรา ๘)

๒๕. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๒ ก วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๒๖

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการทำความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน เพื่อวางกรอบความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ของประเทศภาคีตามความตกลงในการดำเนินพิธีการในการขนส่งข้ามพรมแดนร่วมกันและพร้อมกันในพื้นที่เดียวกันแต่การดำเนินพิธีการศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่ครอบคลุมถึงการดำเนินพิธีการศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ อำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดนและเป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงดังกล่าว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากรเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินพิธีการศุลกากรในพื้นที่ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา โดยเพิ่มหมวด ๔ จัดว่าอำนาจทางศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน ประกอบด้วย มาตรา ๓๗ โสฬส มาตรา ๓๗ สัตตรส มาตรา ๓๗ อัญฐาน มาตรา ๓๗ เอกุณวีสติ มาตรา ๓๗ วิสติ และมาตรา ๓๗ เอกวิสติ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยามคำว่า “พื้นที่ควบคุมร่วมกัน” หมายความว่า พื้นที่ที่กำหนดให้เป็นพื้นที่ควบคุมร่วมกันตามกฎหมายว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน และคำว่า “ความตกลงให้” หมายความว่า ความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน

๒. กำหนดให้กรมศุลกากรมีอำนาจในทางศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกันเช่นเดียวกับในเขตศุลกากร

๓. กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักรถือเป็นการปฏิบัติงานในราชอาณาจักร

๔. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่พนักงานศุลกากรตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันในราชอาณาจักรและนอกราชอาณาจักร ดังนี้

๔.๑ ในกรณีการกระทำความผิดที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันในราชอาณาจักร หากเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายไทย ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยดำเนินการตามกฎหมายต่อไป แต่หากเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของประเทศภาคีและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีนั้นร้องขอให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวกลับไปยังประเทศภาคีตามความตกลง และถ้าเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของทั้งสองประเทศให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยดำเนินการตามกฎหมายไทยให้แล้วเสร็จก่อน แล้วรายงานผลการดำเนินการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีทราบ รวมทั้งอาจส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวกลับไปยังประเทศภาคีในกรณีที่มีการร้องขอจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีนั้น

๔.๒ ในกรณีการกระทำความผิดที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักร หากเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของประเทศไทยเท่านั้น ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยมีหน้าที่ต้องร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีให้ส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะที่ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวกลับมายังราชอาณาจักรเพื่อดำเนินการตามกฎหมายไทย แต่ถ้าเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของทั้งสองประเทศ พนักงานศุลกากรมีดุลพินิจในการพิจารณาว่าจะดำเนินการร้องขอให้มีการส่งบุคคลและสิ่งดังกล่าวกลับมาเพื่อดำเนินการตามกฎหมายไทยหรือไม่ก็ได้

๕. กำหนดให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจกำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน

นางวนิดา อินทรอำนวย / จัดทำ